

PETER DIMITROV

PES V

MÄSIAR

STVE

Vydal Peter Dimitrov
Bratislava, Slovakia
dimitrov@upcmail.sk
v novembri 2024
1. vydanie

Text © Peter Dimitrov 2024
Grafický dizajn © Ele Schmidt a Otileia
Jazyková úprava © Magdaléna Bušťjuková
Fotografia © Mirka Cibulková
All rights reserved

ISBN 978-80-570-6417-6

PETER DIMITROV
PES V
MÄSIARSTVE

**Vieme, čo je správne, ale nekonáme tak.
Jedni z lenivosti a tí druhí preto, lebo pred
dobrým dávajú prednosť rozkoši.**

Antická múdrosť

Obsah

1. Nepokojné miesto	9
2. Panictvo	14
3. Mama Gordana	18
4. Štátny smútok	22
5. Božská Vesna	26
6. Práca	30
7. Deň D	32
8. Paríž - otvorené mesto	34
9. Miesto bohémских socialistov	38
10. Chrám	41
11. Peniaze alebo život	44
12. Jeden výstrel	48
13. Vynaliezavá Praska	56
14. Claudin	60
15. Cirkus v Paríži	64

16. Otec Bernard	67
17. Posledný týždeň	70
18. Bratislava, Československá socialistická republika	77
19. Zázrak	81
20. Veľký hráč	86
21. Hranice nie sú korzo	109
22. Nežná katastrofa	116
23. Mandľové oči	121
24. Ruská jar	126
25. Ochranca	129
26. C'est la vie	132
27. Tri opice	137
28. Vrána a tí druhí	144
29. Padla klec	149
30. Domov	158

1.

Nepokojné miesto

Juhoslávia 1980

- Čím chceš byť? - opýtal sa dedo Konstantín vnuka Nedeljka.

- Dirigent! - úsečne odpovedal dorastajúci, fyzicky predčasne vyspelý chlapec.

- A prečo?

- Pretože on nič nerobí, len rozhadzuje rukami, - dedo sa usmial a to ešte nemohol ani tušiť, aká to bude metafora jeho života.

- Ty si ako z divokých vajec, - pokračoval dedo Kosta, keď mu pomáhal pančovať rakiju a jedným dychom dodal:

- Ako celá táto naša zem. Staré krivdy sa neodpustili a uvidíš, keď zomrie Tito, vzniknú nové.

Juhoslávia bola kotol národností a náboženstiev s pohnutou minulosťou, plnou vzájomných konfliktov a nezrovnalostí. Pokope ju držala skúsenosť z druhej svetovej vojny, ale hlavne osobnosť doživotne zvoleného prezidenta Josipa Broza Tita s nezanedbateľným faktom spoločného

budovania socializmu. Maršal Tito vstúpil do Nedeljčkovej rodiny fatálne. Bol neskonale obdivovaný, ale u jeho matky maximálne zatracovaný. Emigrácia ho volala krvavým psom, ale doma ho vebili státisíce ľudí. Jeho uctievaný život bol divokou jazdou po monarchii a Rusku. Susedov dobre poznal a jeho najväčšia popularita doma a vo svete spočívala v tom, že odmietol slepo nasledovať Moskvu a úplne odstaviť Rusov od priameho vplyvu, čím rozzúrili Stalina tak, že pripravoval inváziu do Juhoslávie. Chytrý využil postavenie medzi dvomi blokmi. No aj s pomocou Západu to vládca ustál. Na rozdiel od iných východných krajín budujúcich komunizmus, Tito povolil s istými obmedzeniami slobodné podnikanie a voľné cestovanie. Vďaka pôžičkám zo Západu mala Juhoslávia akú-takú prosperitu, takže ľudia boli ako-tak spokojní a radi sa porovnávali s ostatnými krajinami Východu. Tito žil a správal sa ako aristokrat, čo spôsobilo množstvo konšpiračných zachvatov. Tomuto obrazu pridal jeho nezáujem o teoretické diskusie o komunizme. Hovorilo sa, že ten pôvodný Tito nie je tento Tito a že tento Tito je potomok Habsburského šľachtica. Nechceli uveriť, že zámočník vyučený u českého majstra Karasa, ktorý miloval športový šerm a mal v ňom za mladi aj úspechy, môže mať taký rozmer. Konšpirácie boli tak rozšírené, že o Titovu identitu sa začali zaujímať aj americké tajné služby. No nakoniec prišli na to, že je jedno, ktorý Tito, tento nám vyhovuje.

NEPOKOJNÉ MIESTO

- Dedo Kosta, je pravda, že tu u teba bol Tito osobne?

- Jasné, však vieš, že sme spolu bojovali. Moju rakiju pijú tie najurodzenejšie hlavy. Aj slávne filmové hviezdy, ktoré hrali v našich partizánskych filmoch. Všetkým ju ponúka s tým, že naša rakija je najlepšia na svete. Kam sa hrabe írsky whisky alebo francúzsky koňak?! Riešime ňou všetky neduhy sveta.

- Dedo Kosta, aj si zabil nejakého Nemca? - zvedavo ho prerušil milovaný vnuk.

- Ani nie, ale raz som strieľal do kukurice, kde sa skrývali četníci Draža Mihajloviča. Oni bojovali za monarchiu a my za komunistov. Ani neviem, či som nejakého trafil. Vtedy som chcel dať niekoho dole a pochváliť sa Titovi. Potom sme museli utiecť, pretože z druhej strany sa objavila iná Mihajlovičova banda. Tito usúdil, že som príliš mladý, tak ma stiahol, aby som pomáhal s proviantom v tylovom zabezpečení. A tým mi možno aj zachránil život. Kto vie? A mimo iného som donášal aj otcovu rakiju.

Pomohla svetovému mieru a bratstvu s Angličanmi.

- Ale dedo, to nemyslíš vážne, - smial sa Nedeljko. Vedel, že dedo si rád vymýšľa, a preto ho miloval. Kosta sám seba nikdy nebral vážne a mal od seba odstup. V jeho veku mu bolo jedno, čo si o ňom v dedine myslia. Akékoľvek prázdne moralizovanie nechal na druhých. Pamäť naňho naložila veľké bremeno a rád si uľavoval domýšľanými príbehmi, aby čosi z neho vyfúklo. Nedeljka mal viac za

kamaráta než za vnuka. A tak poučovanie považoval prevažne za úlohu rodičov a školy. Keď mal čo len trochu vypité, robil si srandu, aby bol život k vydržaniu. V jeho príhodách bolo vždy čosi pravdy, tak sa málokedy stalo, že by nezaujal. Keďže zle spal, v noci si čítal „Filozofiu do vrecka“ a z tej knihy si všetkých mysliteľov poprepájal a bagatelizoval. Rád spochybňoval authority, čo Nedeljko od neho bezo zvyšku prebral.

- A teraz počúvaj! - rázne oslovil Nedeljka.

- Učili vás v škole, že Churchill chcel otvoriť druhú frontu u nás na Balkáne? Len tí idioti - Stalin s tým Američanom boli proti. Oslobodili by sme sa oveľa skôr. Bolo by menej obetí a menej problémov s Rusmi.

- Áno..., také niečo nám hovorila učiteľka Vesna. Dedo Kosta, tá má také melóny, aké nerastú ani v Albánsku! A ten podvozok má ako Mercedes. Čierne lesklé kučeravé vlasy, ktoré svietia, a často na mňa pekne pozerá. A ten zadok, telo a driek má ako otcova gitara! A keby si videl tie dlhé nohy s krásnymi prstami. Jaj...

- Počkaj, počkaj, ty myslíš len na pichačku. Ja ti to nevyčítam, bol som taký istý. Ale pozor, ženská krása vie chlapa zničiť. Dokonca boli časy, keď ma až urážala a oberala o slobodu a zdravý rozum, - touto vsuvkou do rozhovoru na tému žien ho dedo prerušil a pokračoval ďalej.

- Vznikol tu taký zmätok, že sme bojovali proti Nemcom, Talianom, ale aj proti Dražovi, čiže krajan proti

krajanovi. Angličania sa pridali na Titovu stranu. Všetko riadil istý Fitzy. Raz sa z otcovej rakije tak s Titom namažali, že skoro bolo po ňom. Išli sa vyšťať a po ceste anglický lord spadol do fekálnej jamy. Bol to veľký ťažký chlap a zlomila sa pod ním lávka. Titovi sa nič nestalo, vedel chodiť po našej zemi. Len kričal: „Fitzy je v hohnách, podťte pomôcť.“ Tak sme ho vytiahli, smrdel až k Jadranu. Ale to už iste Churchillovi nepovedal. No s Titom sú priatelia až dodnes. Vieš prečo ti to všetko o vojne hovorím? Asi budeš musieť zmiznúť. Na Balkáne nie je nikdy nič jednoduché! Tu bude zle. Táto zem vie byť krutá.